

Kitab Daniel - Nomer Enem Puluh Pitu

Pangertosan Nabi: Islam, 11 September 2001, lan Dina Angin Wétan

Jeff Pippenger

2024-01-31

Islaming bilai katelu mlebet ing sajarah kenabian tanggal 11 September 2001, lan sanalika iku uga kaempet. Ing wektu iku udan pungkasan wiwit tumiba, nanging “diukur”.

Kanthi ukuran, nalika iku metokake pucuke, Panjenengane bakal rembugan karo iku; Panjenengane nahan angin kang atos ing dina angin wetan. Mulané, kanthi iki pialané Yakub bakal disucekaké; lan iki sakèhé wohé, yaiku kanggo nyingkiraké dosané; nalika panjenengané ndadèkaké sakèhé watu mesbèh kaya watu kapur kang diremuk dadi pecah-pecah, wit-witan keramat lan reca-reca ora bakal tetep ngadeg. Nanging kutha kang santosa iku bakal dadi sepi, lan papan padunungan bakal katilar lan ditinggal kaya ara-ara samun: ana ing kono pedhèt bakal mangan, ana ing kono iya bakal turu, lan ngentèkaké pang-pangé. Nalika pang-pangé wis garing, iku bakal dipataki; para wanita teka lan ngobong iku: amarga iku bangsa kang tanpa pangerten; mulané Panjenengane kang nitahaké wong-wong iku ora bakal melasi marang wong-wong mau, lan Panjenengane kang mbentuk wong-wong iku ora bakal nedahaké sih-rahmat marang wong-wong mau. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn Pangéran bakal nggebag saka aliraning kali nganti tekan ilining Mesir, lan kowé bakal diklumpukaké siji-siji, hé para anak Israèl. Lan bakal kelakon ing dina iku, yèn kalasangka gedhé bakal diunekaké, lan wong-wong kang wis meh nemoni karusakan ana ing tanah Asyur, lan wong-wong buwangan ana ing tanah Mesir, bakal teka lan padha nyembah Pangéran ana ing gunung suci ing Yérusalèm. Yesaya 27:6–13.

“dina angin wetan” iku nandhakaké rawuhipun udan pungkasan, lan uga Islam saking bilai kaping tiga. Uga dadi pratandha wiwitaning sajarah nalika “pialaning Yakub karesiki.” Dina angin wetan rawuh ing tanggal 11 September 2001, lan ing wekdal punika pangadilan tumrap wong urip kawiwitan. Pangadilan tumrap wong urip punika pakaryan panutuping malaékat kaping tiga, lan ana ing ngriku pambusakaning dosa-dosané satus patang puluh papat ewu kawiwitan. Mekaten tegesipun ingkang dipunmaksud déning Yesaya nalika piyambakipun nyerat, “Kanthi iki.”

Tembung-tembung sing ndhisiki, “Marga saka iki,” yaiku, “Kanthi ukuran, nalika iku metu njeblug, sira bakal padudon karo iku: Panjenengane nahan anginé kang atos ing dina angin wetan.” “Marga saka iki,” lagi nandhakake kayekten-kayekten pangujian kang mligi, kang ngresiki dosa saka wong-wong kang dilambangaké dadi Yakub. Kayekten-kayekten mau nyakup prastawa (9/11), kang nandhani rawuhipun udan pungkasan. Kayekten-kayekten mau uga nyakup tegesipun udan pungkasan minangka “sawijining pesen,” lan “pesen” iku yaiku Islam. Iku uga nyakup kayekten manawa “angin wetan” iku Islam saka Cilaka kaping telu, lan uga nyakup sipat kenabian ngenani pangekangan Islam sawisé kuwi (nahan).

Pacoban iku piyambak digambarake déning “padebatan,” kang wiwit tanggal 11 September 2001. Yeremia, nalika makili kuciwa kapisan, diparingi pitutur supaya “bali” marang Gusti Allah lan misahake kang aji saka kang asor. “Woh” saka pesen pacoban iku ngasilake rong golongan wong kang nyembah.

Paukumaning wong bodho dipralambangaké minangka, “nalika dhèwèké ndadèkaké kabèh watu misbyah dadi kaya watu kapur kang digebugi nganti pecah buyar, patung-patung Asyéra lan reca-reca ora bakal bisa tetep ngadeg.” Yesaya ngrujuk marang ukara pangandika paukuman tumrap wong-wong sing mbalikké samubarang ing bab wolulukur lan songolukur. Wong-wong mau yaiku wong-wong sing ora bisa mangertèni kitab kang kasegel. Pakaryan (woh) é wong ala kudu dianggep kaya lemah tukangé gerabah.

Mulané, lah Aku bakal nindakaké pagawean kang nggumunaké ana ing satengahing bangsa iki, ya iku pagawean kang nggumunaké lan kaélokkan; awit kawicaksanané para wong wicaksana bakal sirna, lan pangertené para wong pinter bakal kasingitaké. Bilai tumrap wong-wong kang ngupaya ndhelikaké rancangané kanthi jeru saka ngarsané Pangéran, lan pakaryané ana ing pepeteng, lan padha kandha, “Sapa sing weruh marang kita? lan sapa sing wanuh marang kita?” Satemené, pambalikaning samubarang déning kowé iku bakal dianggep kaya lempungé tukang grabah; awit apa patut pakaryan kandha bab sing gawé, “Dhèwèké ora gawé aku”? utawa apa patut barang kang dibentuk kandha bab sing mbentuk, “Dhèwèké ora nduwé pangerten”? Yesaya 29:14–16.

Pakaryané wong duraka bakal dadi kaya lempungé tukang grabah, lan ing pasal kaping pitulikur pakaryané iku digambarake kanthi cara kang padha, yaiku kaya watu kapur sing digebug nganti pecah-pecah. Watu kapur utawa lempungé tukang grabah iku gampang digebug nganti dadi bubuk, lan pralambang pakaryan anggoné ndadèkaké “kabèh watu mesbèh kaya watu kapur sing digebug pecah-pecah,” sarta nyakup pakaryan anggoné ngrubuhaké “papan-papan pangurbanan ing alas lan reca-reca,” supaya iku “ora bakal ngadeg manèh,” iku minangka pakaryan sing dipralambangaké déning réformasi raja Yosia. Ing wekasaning kawangunan lan réformasi, kang dipralambangaké déning réformasi Yosia, struktur korporat Adventis bakal dadi suwung, amarga “kutha kang dikuwatké bakal dadi suwung, lan padunungané ditilar lan ditinggal kaya ara-ara samun.” Kabèh pakaryané, tegesé éwonan gréja, sekolah, kolèj, universitas, rumah sakit, lan gedhong-gedhong kantor ing saindenging jagad, miturut pralambang kenabian bakal digebug nganti dadi bubuk tanpa paédah.

Kaanggotan iku uga bakal dadi sepi lan kasirnakaké, awit wong-wong “kang ora duwe pangerten” iku bakal kaya “pang-pang kang garing” sing “bakal dipatahake” “lan diobong ing geni,” amarga “Panjenengané kang nitahake wong-wong mau ora bakal ngesihhi wong-wong mau, lan Panjenengané kang mbentuk wong-wong mau ora bakal maringi sih-rahmat marang wong-wong mau.”

Nalika pamisahan kang katindakake déning piwulang pangujian iku wis rampung, swara kapindho saka Wahyu pasal wolulus nyeluk pepanthaning Allah liyané metu saka Babil, awit ing dina iku “bakal kalakon” “yèn kalasangka gedhé bakal kaunekaké, lan wong-wong kang

wus cedhak tiwas ana ing tanah Asyur, sarta para wong buwangan ana ing tanah Mesir, bakal padha teka lan ngabekti marang Pangéran ana ing gunung suci ing Yérusalèm.”

Pethikan iki (Yésaya pasal selikur pitu, ayat wolu nganti telulas) sing lagi kita rembug, nedahaké sajarah kenabian kang diwiwiti ing tanggal 11 September 2001, lan nggambaraké panggulawenthah lan panyucèné wong-wong kang ing wekasané bakal nimbali pepanthan liyané kagungané Allah metu saka Babil. Ayat-ayat pambuka ing pasal kang padha, nedahaké sawijining kidung kang kudu ditembangaké sajroning sajarah iku mau.

Ing dina iku padha nyanyiaa marang dheweke, Kebon anggur kang ngasilaké anggur abang. Aku, Pangéran, kang njaga; saben wektu Aku bakal nyirami; supaya aja ana sing ngrusak iku, Aku bakal njaga iku wengi lan rina. Bebendu ora ana ana ing Aku; sapa kang bakal ngadhepaké eri lan semak marang Aku ana ing perang? Aku bakal nerobos ing antarané, Aku bakal ngobong kabèh mau bebarengan. Utawa supaya dheweke nyekel kasantosan-Ku, supaya bisa damel katentreman karo Aku; lan dheweke bakal damel katentreman karo Aku. Panjenengané bakal ndadèkaké wong-wong kang asalé saka Yakub ngoyod; Israèl bakal mekrok lan metu tunas, sarta ngebaki lumahing jagad karo woh. Apa Panjenengané wus nggebag dheweke, kaya Panjenengané nggebag wong-wong kang nggebag dheweke? utawa apa dheweke dipatèni miturut panyembelehané wong-wong kang dipatèni déning Panjenengané? Yesaya 27:2–7.

Kidung bab pakebonan anggur iku minangka kidung kang sapisanan netepake umat Allah minangka sawijining pakebonan anggur kang wis ditresnani lan dirumat déning Panjenengané. Sabanjuré, kidung iku nyawisake sawijining janji bab katrیمان tumrap sapa waé kang karsa nyekel kabeneraning Kristus. Banjur kidung iku netepake janji bab kacurahane Roh Suci, kang kaanggé lambang déning rong tataran udan. Tataran udan kang kapisan nggugah kembang lan pucuk supaya urip, lan tataran kang kapindho ngiseni bumi kanthi woh-wohan.

Kidunging kebon anggur iku minangka kidung kang nandhani mangsa nalika Allah ngliwati umat pilihan kang biyèn, nalika Panjenengané mlebet ing prajanjian karo umat pilihan kang anyar. Ayat wolu lan sapituruté mung ngulang lan ngrembaka apa kang wis kababar ing ayat-ayat pambuka saka pasal iku. Ayat kapisan saka pasal iku nandhani prastawa kang padha, kang ing ayat wolu kasebut minangka “dina angin wetan”.

Ing dina iku Sang Yehuwah, nganggo pedhangé kang atos, gedhé, lan rosa, bakal ngukum Léwiatan, ula kang mlayu kanthi cepet, yaiku Léwiatan, ula kang melungker; lan Panjenengané bakal matèni naga kang ana ing segara. Yesaya 27:1.

Naga iku Satan, nanging ing teges sekunder iku yaiku Roma kapir.

“Mangkono, déné naga iku, ing teges utamané, makili Iblis, nanging ing teges kapindho, iku dadi lambanging Roma kapir.” *The Great Controversy*, 439.

Sepuluh raja saka Roma kapir, ing bab pitu kitab Daniel, lan ing bab rolas kitab Wahyu, nggambarake sepuluh raja ing Wahyu pitulas—ing dina-dina pungkasan.

“Para ratu lan para panguwasa sarta para gubernur wus nancepaké marang awaké dhéwé tandha antikristus, lan katuduhaké minangka naga kang lunga arep nindakaké perang nglawan para suci—yaiku wong-wong kang netepi angger-anggeré Gusti Allah lan kang nduwèni pracaya marang Yésus.” Testimonies to Ministers, 38.

Ayat kapisan ing Yesaya 27 mratelakake wiwitaning pangadilan marang naga, kang wiwit ing dina angin saka wetan, yaiku tanggal 11 September 2001. Pangadilan marang para ratu ing bumi, lan marang para mitra sudagar globalis mau, katuntasan nalika struktur kauanganing bumi dirusak dening “angin saka wetan”, ing satengahing “segara-segara”.

Amarga, lah para ratu padha nglumpuk, padha liwat bebarengan. Wong-wong mau padha ndeleng iku, banjur padha gumun; padha kagèt, lan cepet-cepet lunga. Wedi nyekel wong-wong mau ana ing kana, lan lara, kaya wong wadon kang lagi nglarani. Paduka ngremuk kapal-kapal Tarsis kanthi angin wetan. Jabur 48:4-7.

Yesaya bab rong puluh pitu, ayat siji nganti pitu, diulang lan dielaborasi luwih jembar ing ayat wolu nganti telulas. Iki nedahaké yèn ing “dina angin wetan” para ratu lan para sudagar ing bumi bakal diadhepi rasa wedi, lan rasa wedi mau saya mundhak sajroning sajarah wiwit saka titik iku lan terus lumaku. Rasa wedi iku nandhani tumindak-tumindak sing ora logis lan kesusu saka para globalis progresif ing planet bumi wiwit 11 September 2001, nalika padha nyurung agendané saya adoh lan saya agresif ngluwihi apa sing lumrahé bisa diarep-arep miturut logika. Sétan, lan para wakilé, tumrap para sudagar lan para ratu ing bumi (para globalis), minangka pralambang naga, padha mangertèni yèn wektu wong-wong mau wus cendhak.

Mulané padha bungaha, hé langit-langit, lan kowé para sing manggon ana ing kono. Bilai tumrap para pedununging bumi lan sagara! amarga Iblis wus tumurun marani kowé kanthi bebendu kang gedhé, awit dhèwèké weruh manawa wektu kang diduwèni mung kari sawatara cendhak. Wahyu 12:12.

Dina angin saka wetan, sing njalari krisis ékonomi ing taun 2001, sing mung saya saya ala, sanadyan media globalis ngupaya ngaku apa waé, iku prakara sing ngadhepi donya ing wektu nalika naga ngerti yèn wektuné cendhak. Banjur dhèwèké nggedhèkaké obahe kanggo nguwasani sakabèhé bumi, lan iku ditindakaké nalika “Bilai” (Bilai kaping telu) ditibakaké marang “para pedununging bumi lan segara.”

Rawhipun Islam saking Bilai ingkang kaping tiga (angin wétan), ing tanggal 11 September 2001, ndadosaken bilai ékonomi ingkang sampun meksa para globalis nyepetaken upaya-upayanipun kanggé meksa pamréntahan donya tunggal tumrap planit bumi. Nanging Islam taksih nindakaken peranipun. Mbokmanawi wahyu ingkang paling serius ngenani Islam minangka pralambang ing ramalan Kitab Suci kapanggih wonten ing rujukan ingkang kapisan dhateng Islam.

Malaékaté Pangéran banjur ngandika marang dhèwèké, Lah, kowé lagi ngandheg, lan bakal nglairaké anak lanang, sarta kowé bakal maringi jeneng Ishmael marang dhèwèké; amarga Pangéran wus mireng kasangsaranmu. Lan dhèwèké bakal dadi manungsa galak;

tangane bakal nglawan saben wong, lan tangan saben wong nglawan dhèwèké; lan dhèwèké bakal manggon ana ing ngarepé sakèhé seduluré. Purwaning Dumadi 16:11, 12.

Pangandikané Gusti Allah ora tau gagal. Nalika Islam terus nuwuhaké kasangsaran kaya wong wadon kang lagi nglarani arep nglairaké, ana sawatara wong, malah sing bisa uga nampa yèn Islam iku kaidhèntifikasi ana ing wangsit Kitab Suci, durung bisa nyekel kanthi cetha kasunyatan kang temen-temen cetha ana ing rong ayat iku. Sawatara bisa uga mangertèni yèn Islam iku kang nglumpukaké saben manungsa ing saindenging bumi supaya bebarengan nglawan satru kang padha, lan iki mesthi bener. Nanging ukara pungkasan ing ayat iku minangka bebener kang luwih nggegirisi. Donya kaguncang déning 11 September 2001, lan bubar iki kaguncang manèh déning serangan Hamas marang Israèl tanggal 7 Oktober taun iki. Nanging ora ana wong kang gelem ndeleng yèn roh peperangan lan karusakan kang dumadakan iku ana “ing ngarepé kabèh” para saduluré Ismael.

Karusakan kaya apa kang bakal ditindakake nalika ana serangan dadakan sing dilakokaké déning bangsa-bangsa Islam kayata Arab Saudi, Uni Emirat Arab, Qatar, Kuwait, Brunei, lan Bahrain? Roh Ismael ana ing “kabèh para saduluré,” lan peperangan sing nganti saiki wis diasilaké déning Bilai katelu saka nagara-nagara kayata Afghanistan utawa Irak, bakal temen béda nalika ramalan bab Ismael kaleksanan kanthi pepak. Pira cacahé bom nuklir sing diduwèni Pakistan?

Ciri kenabian saka peperangan Islam, kaya kang katuduhaké ing Bilai Islam kapisan lan kapindho, yaiku serangan ndadak kang ngagetaké. Apa ana dana kang cukup ing bangsa-bangsa Islam kang sugih kanggo kanthi ndhelik njamin utawa ngasilaké gegaman kang bakal luwih canggih lan luwih matèni tinimbang jet kebak bahan bakar, bom mobil, ban kobong, pangawulan, lan lading? Apa Sabdaning Allah kudu dipracaya?

Kabèh permata ing impèné Miller dadi kayektèn pangujian ing dina-dina wekasan, sanadyan ora luwih saka kasunyatan yèn kayektèn-kayektèn mau wis ditampik lan ramalan netepaké yèn iku bakal dibalèkaké manèh. Nanging sapérangan saka permata-permata kuwi, kayata pakaryané Kristus ing papan kasucèn swarga lan Islam saka Bilai katelu, nuduhaké pratélan-pratélan sing kacumponan mung ing dina-dina sing saestu pungkasan. Sing siji nggambarake pakaryané Kristus ing Papan Mahasuci, temtu sawijining kayektèn pangujian kanggo jaman saiki, lan sijiné manèh nuduhaké pesen Panguwuh Tengah Wengi, sing sepihan manèh uga minangka kayektèn pangujian kanggo jaman saiki.

Benang sing nenun bebarengan gerakan Millerit lan wektu wekasan ing taun 1989, kang salajengipun ngenalaken gerakan satunggal atus patang dasa sekawan ewu, yaiku “pitu mangsa,” kang dados permata kapisanipun Miller lan ingkang kapisan dipun sisihaké nalika Adventisme nilar margi-margi ingkang lawas. Satunggal atus rong puluh enem taun wiwit saking pambrontakan taun 1863 dumugi wektu wekasan ing taun 1989 nglambangaken “pitu mangsa.” Kalih ewu gangsal atus kalih dasa punika dipun bagi dados kalih periode satunggal ewu kalih atus suwidak, lan saprasewuluh utawi prasepuluhan saking satunggal ewu kalih atus suwidak punika satunggal atus rong puluh enem. Watu ingkang dipun tampik

déning para tukang yasa punika mekaten dawahipun ngantos nyambungaken gerakan kapisan lan pungkasan saking telung malaékat. Kanthi mekaten, punika nandhesaken bilih kayektèn bab “pitu mangsa” punika ugi minangka kayektèn pangrêji kanggé jaman samenika, lan bilih punika kayektèn ingkang boten namung dados watu dhasar malih, nanging dados watu pucaking pojok.

Saiki kita bakal mungkasi pambiyantu kita ngenani tambahing kawruh ing gerakan Millerite, kang dilambangaké déning wahyu ing pinggir Kali Ulai ing kitab Daniel, lan ngarahaké manah kita marang wahyu babagan Kali Hiddekel, kang nglambangaké tambahing kawruh ing gerakané wong satus patang puluh papat ewu.

Sabanjuré kita bakal miwiti kanthi nimbang papat generasi Adventisme sing nyakup wektu satus rong puluh nem taun, saka 1863 nganti 1989.

Kita bakal miwiti panaliten mau ing artikel sabanjuré.

Lan kadadéan ing taun kaping nem, ing sasi kaping nem, ing dina kaping lima sasi iku, nalika aku lenggah ing omahku, lan para pinituwa Yehuda padha lenggah ing ngarepku, astané Pangéran Yéhuwah tumiba ana ing kono marang aku. Banjur aku nyawang, lah ana sawiji pepadhaning rupa kaya patingal geni: wiwit saka patingal pinggange mudhun mangisor, geni; lan wiwit saka pinggange munggah mangajeng, kaya patingal pepadhang, kaya warna ambar. Panjenengané banjur nglairaké rupa tangan, lan nyekel aku ing gelungan rambut sirahku; lan roh ngangkat aku ana ing antarané bumi lan langit, sarta nggawa aku ing wahyu-wahyuné Allah menyang Yerusalem, menyang lawanging gapura njero kang madhep ngalor; ing kono ana papané reca meri, kang nuwuhaké meri. Lan lah, kamulyané Allahé Israel ana ing kono, cocog karo wahyu kang dakdeleng ana ing tanah warata. Panjenengané banjur ngandika marang aku, Hé anaking manungsa, saikiné angkatna mripatmu menga ing sisih ngalor. Mulané aku ngangkat mripatku menga ing sisih ngalor, lan lah, ing sisih ngalor lawanging gapura mesbèh ana reca meri iku ing lawang mlebu. Panjenengané ngandika manèh marang aku, Hé anaking manungsa, apa kowé weruh apa kang padha ditindakaké déning wong-wong iku? Ya iku panggawé nistha gedhé kang ditindakaké déning brayat Israel ana ing kéné, nganti Aku kudu adoh saka pasucèn-Ku? Nanging mingerana manèh, lan kowé bakal weruh nistha-nistha kang luwih gedhé. Banjur Panjenengané nggawa aku menyang lawanging plataran; lan nalika aku mirsani, lah ana bolongan ing témbok.

Panjenengané banjur ngandika marang aku, “He, anak manungsa, bedhugen saiki témbok iku.” Bareng aku wis mbedhug témbok iku, lah katon ana lawang. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Mlebua, lan delengen barang-barang nistha kang ala, kang padha ditindakaké ana ing kéné.” Mulané aku banjur mlebu lan weruh; lah, ana sakehing rupa kéwan ngremet, lan kéwan-kéwan nistha, lan sakehing brahalaé brayat Israèl, kagambar ana ing sakubengé témbok. Ana pitung puluh wong saka para pinituwané brayat Israèl padha ngadeg ana ing ngarsané, lan ing satengahé wong-wong iku ana Yaazanya bin Safan ngadeg, saben wong nyekel pedupaané ana ing tangané; lan kumelun menyan kang kandel munggah. Panjenengané banjur ngandika marang aku,

“He, anak manungsa, apa sira wis weruh apa kang ditindakaké para pinituwané brayat Israèl ana ing pepeteng, saben wong ana ing kamar gegambarané? Awit padha matur, ‘Pangeran Yehuwah ora mirsani aku; Pangeran Yehuwah wis nilar bumi iki.’”

Panjenengané uga ngandika marang aku, “Mbalika manèh, lan sira bakal weruh panisthan kang luwih gedhé manèh, kang padha ditindakaké.” Banjur Panjenengané nuntun aku menyang lawanging gapura padalemané Pangeran Yehuwah kang ana ing sisih lor; lan lah, ana para wanita padha lungguh nangisi Tamus. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Apa sira wis weruh iki, he anak manungsa? Mbalika manèh, lan sira bakal weruh panisthan-panisthan kang luwih gedhé tinimbang iki.” Panjenengané banjur nggawa aku mlebu menyang plataran njero padalemané Pangeran Yehuwah, lan lah, ana ing lawanging Pedalemané Pangeran Yehuwah, ana ing antarané serambi lan mesbèh, ana kira-kira selawe wong, mburiné tumuju Pedalemané Pangeran Yehuwah, lan rainé tumuju mangétan; lan padha nyembah srengéngé marang arah mangétan. Panjenengané banjur ngandika marang aku, “Apa sira wis weruh iki, he anak manungsa? Apa iki prakara sepele tumrap brayat Yehuda, yèn padha nindakaké panisthan-panisthan kang padha ditindakaké ana ing kéné? Awit nagara iki wus padha diisèni panganiaya, lan padha mbaleni manèh nesokaké bebenduningSun; lan lah, padha nyèlèhaké pang ing irungé. Mulané Ingsun uga bakal tumindak kanthi mulad-mulad; mripatSun ora bakal melasi, lan Ingsun ora bakal welas asih; sanadyan padha sesambat banter ana ing kupingSun, Ingsun ora bakal miyarsakaké wong-wong mau.” Yehezkiel 8:1-18.